

REISVERSLAG 2019 NR.7 AANKOMST EN AAN HET WERK!

De reis is onrustig. We zitten in het vliegtuig, maar er zijn problemen met de motor. Er komt een technisch team en wij kunnen vertrekken, zo lijkt het.

We zijn nog niet op hoogte of de stank van kerosine en rook vult de cabine. We landen met een korte klap maar veilig terug op de luchthaven. We mogen niet uitstappen. Er komt oproer door angst. We moeten uitstappen, zonder handbagage. Opnieuw angst en boosheid. Sommige mensen gaan naar huis, ouderen worden naar een hotel gebracht en andere jonge bloemen zoals ik wachten onbevreesd op wat er komen gaat op de luchthaven. Er komt een ander vliegtuig en we vertrekken. Door de verwarring van het samenstellen van twee vluchten beland ik als hoogbejaarde (dit keer) in de business class. Een jonge interessante man van Marokkaanse afkomst naast mij. Goed gezelschap maakt de vlucht luchtig. Ik mis de aansluiting van Casablanca naar Dakar, neem met het uitwisselen van whatsapp afscheid van mijn reisgenoot. Van het kastje naar de muur gestuurd ga ik haastig op zoek naar hoe nou verder. Het vliegtuig naar Dakar heeft zo blijkt op mij gewacht. Met applaus word ik begroet en ik zijg hijgend en puffend op mijn plekje. Uren te laat maar veilig landen we in Dakar. Helaas zonder koffers. De volgende dag 's-avonds om tien uur sta ik weer (na anderhalf uur rijden) op de luchthaven van Dakar om op de bagage te wachten. Rond middernacht zijn twee koffers gearriveerd, open maar niets is eruit verdwenen. De derde komt om vijf uur in de ochtend. Terug naar huis en een beetje slapen. Na vier weken in Nederland ben ik weer terug in Afrika.

Om negen uur in het ziekenhuis aan de andere kant van de stad. Ouley, een meisje van acht jaar met een heftige ontsteking aan haar oog, en zo leek het met geen andere problemen, blijkt een kwaadaardige tumor te hebben. Wij hebben haar half maart meegenomen uit Mauritanië voor onderzoek en behandeling. De arts is niet op de afspraak. Ouley is de afgelopen vier weken in drie verschillende ziekenhuizen geweest en heeft diverse onderzoeken ondergaan. Haar moeder hebben we uit Mauritanië over laten komen naar ons logeershuis, waar zij wordt geholpen door Khadi,

die met haar naar het ziekenhuis gaat en voor de vertaling zorgt. Een operatie was gepland, maar niet gerealiseerd. Weer gepland, maar uitgesteld. Grote zakken vol dure medicijnen staan ongebruikt in haar bed. Nu is er geen operatie meer gepland. Ik vrees het ergste. Na veel omwegen wordt het duidelijk. Ouley huilt uren van angst en pijn, krijgt infusen en iets om te slapen. Onrust en verdriet.

Maandag vertrek ik naar Dakar en gaan we proberen haar naar het logeerhuis te halen. Het ziekenhuis laat mensen in deze laatste weken niet graag gaan, omdat zij er niet zeker van zijn dat de pijnbestrijding en verzorging thuis mogelijk zijn. Kinderen houden zij om die redenen altijd tot het einde in het ziekenhuis. In de buurt van het

logeerhuis kunnen we een verpleegkundige inhuren om een paar keer per dag langs te komen voor het controleren van de infusen en te assisteren bij de verzorging. Het logeerhuis (van Silent Work) is een fijn warm huis waar met liefde voor zieke kinderen (veelal na een operatie of behandeling in het ziekenhuis) wordt gezorgd. Hier kunnen Ouley en haar moeder blijven zolang als nodig is. Haar vader en grote zus komen ook naar Dakar om bij elkaar te zijn, te troosten en te helpen met de verzorging.

Wiljo Woodi en Demba Abou

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890